

Mánudaginn 10. desember 1956.

Nr. 203/1954. Verksmiðjan Vífilfell h/f

(Kristján Guðlaugsson)

gegn

**Tollstjóranum í Reykjavík f. h. ríkissjóðs
og gagnsök (Hermann Jónsson).**

Dómenndur:

hæstaréttardómaramennir Gizur Bergsteinsson, Árni Tryggvason,
Jónatan Hallvarðsson og Þórður Eyjólfsson og Theódór B. Lindal
prófessor.

Skattamál.

Dómur Hæstaréttar.

Benedikt S. Bjarklind, fulltrúi borgarfógetans í Reykjavík, hefur kveðið upp hinn áfrýjaða úrskurð.

Aðaláfrýjandi hefur skotið máli þessu til Hæstaréttar með stefnu 24. desember 1954, að fengnu áfrýjunarleyfi 29. nóvember s. á. Krefst hann þess, að úrskurður fógeta verði úr gildi felldur, synjað um framkvæmd lögtaks og gagnáfrýjanda dæmt að greiða málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti eftir mati dómsins.

Gagnáfrýjandi hefur skotið málinu til Hæstaréttar með stefnu 23. marz 1955, að fengnu gagnáfrýjunarleyfi 15. s. m. Krefst hann þess, að kveðið verði á um lögtak hjá aðaláfrýjanda fyrir kr. 69.039.00 ásamt 6% ársvöxtum frá 1. ágúst til 31. desember 1953 og 12% ársvöxtum frá 1. janúar 1954 til greiðsludags. Þá krefst hann og málskostnaðar úr hendi aðaláfrýjanda í héraði og fyrir Hæstarétti samkvæmt mati dómsins.

Eins og lýst er í hinum áfrýjaða úrskurði, kærði aðaláfrýjandi til Ríkisskattaneðndar ákvörðun skattstjórans í Reykjavík um stóreignaskatt sinn. Hinn 10. ágúst 1951 tilkynnti Ríkisskattaneðnd aðaláfrýjanda, að kæra hans hefði ekki verið tekin til greina. Samkvæmt 4. gr. laga nr. 117/1950 mátti skjóta úrskurði Ríkisskattaneðndar um þetta efni til dómstóla, enda væri mál höfðað innan þess tíma, sem ákveðið yrði í reglugerð. Slíkt mál skyldi höfða í síðasta lagi 15. nóv-

ember 1952, sbr. 1. gr. reglugerðar nr. 212/1952. Aðaláfrýjandi hófst aldrei handa um höfðun slíks máls, og hinn 4. janúar 1952 tilkynnti hann Fjármálaráðuneytinu, að hann hefði ákveðið að nota heimild a-liðs 4. gr. laga nr. 59/1950 og afhenda ríkissjóði „útbyggingu við aðalhúsið í Haga“ til greiðslu stóreignaskattsins. Lýsti aðaláfrýjandi því jafnframt, að hann væri reiðubúinn til að afsala nefndri eign, þegar þess væri óskað. Hinn 10. s. m. veitti aðaláfrýjandi því næst ríkissjóði fyrirvaralaust afsal fyrir eigninni.

Þegar litið er til framangreindra athafna aðaláfrýjanda, getur sú málsástæða hans ekki komið til álita, að nefndur stóreignaskattur hafi verið ólöglega á lagður, og haggar þar engu, þótt 7. marz 1952 hafi verið skráð á kvittun tollstjórans í Reykjavík fyrir stóreignaskattinum, að greitt hafi verið með fyrirvara.

Aðaláfrýjandi ákvað sjálfur að nota heimild laga nr. 59/1950 og afsalaði ríkissjóði framangreindri eign fyrir það verð, sem lýst er í úrskurði fógeta. Eign þessa hafði aðaláfrýjandi á afsalsdegi ekki átt í 5 ár, sbr. e-lið 7. gr. laga nr. 6/1935, sem giltu á þeim tíma, er hér skiptir máli, enda högguðu ákvæði laga um stóreignaskatt ekki nefndu ákvæði laganna um ákvörðun tekjuskatts. Sá hagnaður aðaláfrýjanda, sem fram kom við afsal þetta og lýst er í hinum áfrýjaða úrskurði, var því tekjuskattsskyldur. Ber því að taka til greina kröfu gagnáfrýjanda um framkvæmd lögtaks hjá aðaláfrýjanda fyrir kr. 69.039.00 auk vaxta, eins og krafizt er.

Eftir þessum úrslitum verður aðaláfrýjanda dæmt að greiða gagnáfrýjanda málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti, samtals kr 11.000.00.

Dómsorð:

Lögtak skal fram fara hjá aðaláfrýjanda, Verksmiðjunni Vífilfelli h/f, fyrir kr. 69.039.00 ásamt 6% ársvöxtum frá 1. ágúst til 31. desember 1953 og 12% ársvöxtum frá 1. janúar 1954 til greiðsludags.

Aðaláfrýjandi greiði gagnáfrýjanda, tollstjóranum í

Reykjavík f. h. ríkissjóðs, kr. 11.000.00 í málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti að viðlagðri aðför að lögum.

Úrskurður fúgetadóms Reykjavíkur 27. júlí 1954.

Í máli þessu, sem tekið var til úrskurðar hinn 14. þ. m., hefur gerðarbeiðandi, tollstjórinn í Reykjavík f. h. ríkissjóðs, krafizt lögtaks hjá gerðarþola, Verksmiðjunni Vífilfelli h/f, fyrir eftirstöðvum álagðra, ógreiddra þinggjalda ársins 1953, að upphæð kr. 134.775.00, auk dráttarvaxta og kostnaðar. En undir rekstri málsins hefur gerðarþoli greitt kr. 65.736.00, og lækkar lögtaks-krafan við það niður í kr. 69.039.00. Gerðarþoli hefur mótmælt framgangi lögtaksins og krafizt úrskurðar fúgetadóms um réttmæti hinna umkröfðu gjalda. Málið var tekið fyrir hinn 29. apríl s. l. og hefur síðan verið sótt og varið hér fyrir réttinum og var tekið til úrskurðar hinn 14. þ. m., að afloknum munnlegum málflutningi.

Almennur lögtaksúrskurður fyrir þinggjöldum ársins 1953 var upp kveðinn hinn 14. september s. l. og birtur í dagblöðum bæjarins.

Réttarkröfur gerðarbeiðanda eru þær, að hið umbeðna lögtak fari fram fyrir kr. 69.039.00 auk dráttarvaxta og alls kostnaðar við gerðina og eftirfarandi uppboð, ef til kemur, og að honum verði úrskurðaður málskostnaður að mati réttarins.

Gerðarbeiðandi gerir þær réttarkröfur, að neitað verði um framkvæmd hins umbeðna lögtaks og að honum verði úrskurðaður málskostnaður að mati réttarins.

Málavextir eru þessir: Við niðurfjöfnun skatta í Reykjavík á árinu 1953 var gerðarþola gert að greiða þinggjöld, sem hér segir: Tekjuskatt kr. 49.431.00, eignarskatt kr. 3.516.00, tekjuskattsviðauka kr. 16.730.00, stríðsgróðaskatt kr. 66.814.00 og kirkjugarðsgjald kr. 1.800.00, alls kr. 138.291.00, en þar af greiddi hann fyrir s. l. áramót upphæð, sem svarar eignarskatti, kr. 3.516.00, þannig að eftir stóðu, sem í gerðarbeiðninni greinir, kr. 134.775.00. En undir rekstri málsins hefur svo gerðarþoli greitt kr. 65.736.00, eins og áður segir, en það er sú upphæð samkvæmt útreikningi skattstofunnar í Reykjavík, sem skattar gerðarþola hefðu numið, ef framtal hans hefði verið lagt óbreytt til grundvallar sköttunum. En við ákvörðun hinna álögðu skatta lagði skattstofan til grundvallar skattaframtal gerðarþola með þeirri viðbót, að við hreinar tekjur samkvæmt því, kr. 196.822.00, bætti hún við söluhagnaði af útbyggingu við húseignina Haga

í Reykjavík, kr. 99.235.00, auk þess sem hún færði til baka fyrningu af sömu eign, kr. 8.424.00, og fékk þannig út hreinar tekjur gerðarpóla kr. 304.481.00 eða kr. 304.450.00 samkvæmt útreikningi hennar. Að frádregnu varasjóðstillagi, kr. 60.896.00, og 5% af hlutafé, kr. 5.000.00, eða kr. 65.900.00 samkvæmt útreikningi skattstofunnar, taldi hún þannig skattskyldar tekjur gerðarpóla kr. 238.550.00 og lagði þá upphæð til grundvallar við útreikning ofangreindra skatta. Þessum breytingum hefur gerðarþoli ekki viljað una og hefur því krafizt úrskurðar fógetaðóms um réttmæti þeirra, eftir að hafa mótmælt þeim við skattstofuna og síðar kært yfir þeim til yfirskattanefndar og Ríkisskattanefndar, sem báðar úrskurðuðu, að skattarnir skyldu óbreyttir standa.

Undanfari þeirrar skattaálagningar, er hér hefur verið rakin, er sá, að við ákvörðun stóreignaskatts, sbr. lög nr. 22/1950, lög nr. 59/1950 og lög nr. 117/1950, var gerðarpóla gert að greiða kr. 126.992.00 í stóreignaskatt. Til grundvallar þeirri skattálagningu var lagt sexfalt fasteignamat húseignarinnar Haga hér í bæ, er gerðarþoli hafði eignast hinn 30. desember 1949, en á henni hvílir sú kvöð, að skylt er að rífa hana bæjarsjóði að kostnaðarlausu, ef bæjarstjórn krefst, eftir að leigusamningur lóðar er útrunninn í árslok 1950. Gerðarþoli kærði yfir þessum stóreignaskatti til skattstjórans í Reykjavík og síðar Ríkisskattanefndar og krafðist, að hann yrði niður felldur, en var synjað um það. Ekki verður séð, að hann hafi, er hér var komið málum, gert frekari gangskör að því að fá skattálagningu þessari hnekkkt. En með afsali, dags. 10. janúar 1952, afsalar hann hluta af nefndri húseign, 14.75% samkvæmt mati tveggja dómkvaddra manna, fyrir kr. 126.992.00, sem greiðslu til ríkissjóðs á hinum álagða stóreignaskatti, sbr. heimild í 8. mgr. 12. gr. laga nr. 22/1950 sbr. a-lið 4. gr. laga nr. 59/1950. Við þessa eignaafhendingu telur skattstofan, að fram hafi komið sá söluhagnaður, sem hún hefur byggt skattahækkun þá á, er mál þetta er einkum af risið.

Af hálfu gerðarbeiðanda er því haldið fram, að með fyrirvaralausum afsali gerðarpóla á nefndri húseign til ríkissjóðs sem greiðslu á nefndum stóreignaskatti, sbr. rskj. nr. 5, svo og með því að láta líða framlengdan frest, sem stóreignaskattsgreiðendum var veittur til að höfða mál út af álagningu skattsins, hafi gerðarþoli sætt sig við og samþykkt skattinn og sé því sú hlið málsins endanlega til lykta leidd. En jafnvel þótt svo væri ekki litið á, þá hefði við álagningu skattsins verið í hvívetna farið eftir ákvæðum 12. gr. laga nr. 22/1950, þ. e. farið eftir gildandi fasteigna-

mati umræddrar húseignar sexfölduðu og það eingöngu húsa-verði, þar sem lóðarréttindi hafi þá ekki lengur verið fyrir hendi. Annað mat við ákvörðun stóreignaskattsins hafi ekki komið til greina. Gerðarþoli hafi og engan reka gert að því að fá húseignina metna að nýju í tæka tíð, hvorki af dómkvöddum matsmönnum né af fasteignamati Reykjavíkur. Hann hafi fyrst beðið fasteignamat Reykjavíkur um nýtt mat á eigninni, eftir að áðurgreind afhending margnefnds húshluta hefur farið fram og sá hluti hússins hefur verið rifinn. Fasteignamatið hafi þó tekið til athugunar beiðni gerðarþola um endurmat á húseigninni, en matsmenn ekki séð ástæðu til breytinga á matinu, sbr. rskj. nr. 22. Bendi það m. a. til, að við eldra fasteignamat hafi þegar verið tekið tillit til, að skammt var eftir af leigutíma lóðarinnar og óvíst um framlengingu lóðarréttinda. Nú séu hins vegar allar horfur á, að gerðarþoli muni fá full lóðarréttindi fyrir nefnda húseign, sbr. rskj. nr. 25. Hæstaréttardómur nr. 149/1952, sem gerðarþoli hafi haldið fram til stuðnings máli sínu, styðji það á engan hátt. Þar sé undirréttardómur aðeins staðfestur að niðurstöðu til vegna fram komins nýs fasteignamats, en ekki vegna mats þess, er undirréttur hafði byggt á.

Varðandi skatta þá, er hér er krafizt lögtaks fyrir, er því haldið fram af hálfu gerðarbeiðanda, að þeir séu réttilega á lagðir. Afhendingu margnefnds húseignarhluta til greiðslu á stóreignaskattinum verði að jafna til sölu, og með því að gerðarþoli hafi átt húseignina skemur en í 5 ár, verði að skattleggja mismun kaupverðs og afhendingarverðs sem söluhagnað samkvæmt e-lið 7. gr. laga nr. 6/1935, sbr. 2. gr. laga nr. 131/1935. Gerðarþoli hafi eignast margnefnda húseign 30. desember 1949. Kostnaðarverð hennar allrar hafi verið kr. 285.580.00, sbr. efnahagsskýrslu meðfylgjandi framtali, rskj. nr. 4, en til frádráttar komi afskrift pr. 31. desember 1951, kr. 97.392.00, og verði þá eftirstöðvar kr. 188.188.00. Samkvæmt áðurgreindu afsali, dags. 10. janúar 1952, hafi svo gerðarþoli afsalað ríkinu til greiðslu á stóreignaskatti, að upphæð kr. 126.992.00, 14.75% af húseigninni. Kostnaðarverð hins afsalaða verði þá 31. desember 1951 14.75% af kr. 188.188.00 eða kr. 27.757.00, en afsalsupphæð, sem áður greinir, kr. 126.992.00. Komi þannig fram hagnaður af eignarafhendingu þessari, að upphæð kr. 99.235.00, sem beri að bæta við hreinar tekjur gerðarþola samkvæmt framtali hans. Enn fremur beri að bæta við hreinar tekjur hans oftalinni fyrningu 1952, kr. 8.424.00, þ. e. 14.75% af kr. 57.116.00, þar eð gerðar-

þoli hafi reiknað fyrningu af allri húseigninni Haga, sbr. rskj. nr. 4, enda þótt hluta hennar, 14.75%, hafi verið afsalað þegar í ársbyrjun 1952, sbr. rskj. nr. 5. Tekjur gerðarpóla til skatts verði þá þannig: Hreinar tekjur samkvæmt framtali gerðarpóla kr. 196.822.00, söluhagnaður af hluta af húseigninni Haga kr. 99.235.00 og oftalin fyrning af sömu eign kr. 8.424.00, alls kr. 304.450.00 samkvæmt útreikningi skattstofu Reykjavíkur. Til frádráttar komi varasjóðstillag, kr. 60.896.00, og 5% af hlutafé, kr. 5.000.00, alls kr. 65.900.00 samkvæmt útreikningi skattstofunnar. Skattskyldar tekjur gerðarpóla verði þannig kr. 238.550.00 og skattur af þeim, sem á rskj. nr. 2 greinir.

Þá er því mótmælt af hálfu gerðarbeiðanda, að ákvæði 12. gr. laga nr. 22/1950 víki að nokkru leyti frá gildandi skattalögum, þannig að ákvæði e-liðs 7. gr. laga nr. 6/1935 sbr. 2. gr. laga nr. 131/1935 um 5 ára eignarhald komi ekki til álita í þessu máli. Enn fremur, að margnefndri eignarafhendingu megi jafna til greiðslu úr varasjóði og verði þannig skattfrjáls samkvæmt ákvæðum 12. gr. laga nr. 22/1950, en þau ákvæði beri að skilja með hliðsjón af 8. gr. laga nr. 6/1935, sbr. 3. gr. laga nr. 20/1942. Samkvæmt þeim ákvæðum sé ráðstöfun úr varasjóði til annars en að mæta rekstrarhalla yfirleitt skattskyld, að undanskildu lokaákvæðinu, en undanþága samkvæmt því komi eigi hér til greina, sem ljóst megi verða af rskj. nr. 4.

Af hálfu gerðarpóla er því haldið fram, að álagning stóreignaskatts á gerðarpóla á sínum tíma hafi verið ólögleg. Lagt hafi verið til grundvallar gamalt fasteignamat frá 1942 á eign, sem hafi orðið lóðarréttindalaus í árslok 1950 og áður búið 1947 að skerða lóðina verulega. Ákvæði 1. tölul. 2. mgr. 12. gr. laga nr. 22/1950 beri að skoða sem meginstarfsreglu fyrir skattayfirvöld, en ekki aðalreglu. Nú sé það og greinilega komið fram í hæstaréttardómi nr. 149/1952, að við ákvörðun stóreignaskatts beri að leggja til grundvallar sannvirði fasteignar, ef leitt sé í ljós, að það sé minna en fasteignamat. Ljóst megi vera, að fasteign, eins og sú, er um ræðir í máli þessu, sem orðin er lóðarréttindalaus og er háð fyrirvaralausri niðurrifskvöð, hljóti að vera að sannvirði miklu minna virði en gamalt fasteignamat á henni frá þeim árum, er hún enn naut lóðarréttinda. Komið hafi og í ljós, að sá hluti eignarinnar, er afhentur var ríkinu til greiðslu á stóreignaskatti þeim, er gerðarpóla var gert að greiða af fasteigninni, hafi reynzt einskis virði og aðeins bakað hinum nýja eiganda kostnað við að rífa húshlutann. Enn sé þessi fasteign

lóðarréttindalaus og engar frekari horfur á, að slík réttindi fáist, þrátt fyrir umsögn samvinnunefndar um skipulagsmál, sbr. rskj. nr. 25, sem sé aðeins ráðgefandi nefnd, en bæjarráð eitt geti veitt slík réttindi. Þá er því haldið fram af hálfu gerðarpóla, að hann hafi jafnan mótmælt nefndum stóreignaskatti, og þegar bæði skattstjórinn í Reykjavík og Ríkisskattaneftnd hafi synjað um niðurfellingu hans, hafi hann séð sig til neyddan að grípa til þeirrar neyðarráðstöfunar að afhenda ríkissjóði hluta af nefndri fasteign sem greiðslu á stóreignaskattinum. Sú afhending hafi þó verið gerð að geymdum betra rétti, sem allt fram til þessa hafi verið og sé haldið fram, þ. á m. geymdur réttur til að láta fara fram nýtt fasteignamat á eigninni, en ríkissjóður hafi synjað um það fyrir sitt leyti, sbr. rskj. nr. 21.

Þá er því haldið fram af hálfu gerðarpóla, að öll ákvæði 12. gr. laga nr. 22/1950 víki frá gildandi skattalögum og að öll eignafhending til greiðslu stóreignaskatts sé tvímælalaust skattfrjáls, þannig að hana beri ekki að reikna til tekna hjá hlutaðeigandi félagi, hvorki sem arð til hluthafa né ráðstöfun úr varasjóði, enda sé enginn eðlismunur á afhendingu fasteignar eða greiðslu úr varasjóði og að ákvæði tekjuskattslaga um 5 ára eignarhald gildi eigi heldur hér. Söluhagnaður sá, er skattayfivöldin nefni svo og byggji umkrafða skatta á, eigi því enga stoð í lögum. Skattheimta byggð á slíkum grundvelli leiði aðeins til löglauss eignarnáms.

Með fyrirvaralausum afsali gerðarpóla til ríkissjóðs, rskj. nr. 5, til greiðslu á áðurnefndum stóreignaskatti samkvæmt heimild í 12. gr. laga nr. 22/1950, sbr. a-lið 4. gr. laga nr. 59/1950, verður að telja, að gerðarpóli hafi sætt sig við og samþykkt hinn álagða stóreignaskatt og sé það mál þannig endanlega til lykta leitt. Kemur því réttmæti þeirrar skattaálagningar ekki til álita í þessu máli.

Liggur þá næst fyrir að taka til athugunar, hvort við nefnt eignarafsal hafi skapast skattskyldur hagnaður, sem réttlæti umkrafða skatta í þessu máli.

Í 9. mg. 12. gr. laga nr. 22/1950 eru ákvæði um skatt þann, er félögum er gert að greiða samkvæmt sömu gr. og ákveðinn er með reglum, sem settar eru í 3. mg. sömu gr. þar segir svo: „Samvinnufélög og hlutafélög skulu greiða þann hluta af skatti, er eigendum þeirra eða hluthöfum ber að greiða vegna eignar þeirra í félögunum.“ Og í framhaldi af því segir: „Slík útborgun frá félögum vegna eigenda eða hluthafa telst ekki skattskyld,

hvorki sem arður til hluthafa né ráðstöfun á varasjóði, enda sé greiðslan tekin af eignum, er félagið átti í árslok 1949“. Ákvæði þetta verður að skilja þannig, að með því sé fyrst og fremst verið að slá því föstu, að slíkar greiðslur skuli ekki skattleggjast sem arður til hluthafa né ráðstöfun úr varasjóði, en í 8. gr. laga nr. 6/1935, sbr. 3. gr. laga nr. 20/1942, eru marghátuð ákvæði um, að ráðstafanir úr varasjóði, aðrar en til að mæta rekstrarhalla fyrirtækis, skuli skattlagðar, og verður að hafa þau ákvæði í huga, þegar fyrrgreint ákvæði laga nr. 22/1950 er skýrt. Af hinu tilvitnaða orðalagi 12. gr. laga nr. 22/1950 verður því ekki leidd sú niðurstaða, að hagnaður af eignaafhendingu, sbr. heimild í a-lið 4. gr. laga nr. 59/1950, skuli vera skattfrjáls. Og með því að af öðrum ákvæðum laga nr. 22/1950, laga nr. 59/1950 og laga nr. 117/1950 verður ekkert frekara ráðið um þetta atriði, verður að leita til laga nr. 6/1935 til skilnings á því.

Samkvæmt e-lið 7. gr. laga nr. 6/1935, sbr. 2. gr. laga nr. 131/1935, telst til skattskyldra tekna ágóði af sölu á fasteign, ef hún hefur verið í eigu skattgreiðanda skemur en í 5 ár. Á þessu ákvæði hafa skattayfirvöldin byggt skatt þann, er gerðarþoli er krafinn um í máli þessu, þar sem þau hafa talið, að margnefndri eignarafhendingu verði að jafna til sölu, en eignina hafi gerðarþoli ómótmælanlega átt skemur en í 5 ár, og beri því að skattleggja gerðarþola um hagnaðinn af eignarafhendingunni.

Rétturinn hefur áður komið að þeirri niðurstöðu, að með fyrirvaralausum afsali á margnefndum húseignarhluta sem greiðslu á stóreignaskatti, að upphæð kr. 126.992.00, hafi gerðarþoli sætt sig við réttmæti þeirrar skattálagningar. Fyrir liggur í málinu, að kostnaðarverð allrar húseignar þeirrar, er hér um ræðir, var kr. 188.188.00, að frádreginni afskrift pr. 31. desember 1951, en samkvæmt mati tveggja dómkvaddra manna var verðmæti hins afsalaða eignarhluta talið 14.75% af heildareigninni eða kr. 27.757.00, og hefur því gerðarþoli hagnast um kr. 99.235.00 á því að afhenda nefnda eign sem greiðslu á stóreignaskattsskuld sinni. Enn fremur liggur fyrir í málinu, að gerðarþoli hafði átt hina afsöluðu eign skemur en í 5 ár. Hagnaður sá, sem hér hefur komið fram og tvímælalaust mundi verða skattskyldur, ef um sölu hefði verið að ræða, verður að teljast svo eðlislíkur söluhafnaði, að lögjöfnun verði að teljast heimil frá e-lið 7. gr. laga nr. 6/1935, sbr. 2. gr. laga nr. 131/1935, þannig að réttmætt hafi verið að skattleggja þenna hagnað.

Ómótmælt er tekjuhækkun gerðarþola vegna áðurgreindrar oftalinnar fyrningar á hinni afsöluðu eign.

Af framangreindu leiðir, að ekki verður tekin til greina krafa gerðarþola um synjun hins umbeðna lögtaks á þeim grundvelli, að álagning hinna umkröfðu skatta hafi eigi stöð í lögum, og þar sem útreikningur skattanna, sbr. sundurliðun á rskj. nr. 2, er ómótmælt, verður að leggja hann til grundvallar. Eins og í gerðarbeiðni greinir, er lögtaks krafizt fyrir kr. 134.775.00, en undir rekstri málsins hefur verið greitt upp í kröfuna kr. 65.736.00, og verða eftirstöðvar hennar þá kr. 69.039.00.

Niðurstaða réttarins verður sú, að hið umbeðna lögtak skal fara fram fyrir kr. 69.039.00.

Eftir þessum úrslitum þykir rétt, að gerðarþoli greiði gerðarbeiðanda kr. 2.500.00 í málskostnað.

Því úrskurðast:

Hið umbeðna lögtak skal fara fram fyrir kr. 69.039.00.
Gerðarþoli greiði gerðarbeiðanda kr. 2.500.00 í málskostnað.

Föstudaginn 14. desember 1956.

Nr. 123/1956. **Ákærvaldið** (Einar B. Guðmundsson)

gegn

Robert Labbeke (Ágúst Fjeldsted).

Dó m e n d u r:

hæstaréttardómararnir Gizur Bergsteinsson, Árni Tryggvason, Jónatan Hallvarðsson og Þórður Eyjólfsson og Ólafur Jóhannesson prófessor.

Fiskveiðabrot.

Dómur Hæstaréttar.

Eftir uppsögu héraðsdóms hefur Friðrik Ólafsson, skólastjóri Stýrimannaskólans, framkvæmt athugun á stað varðskipsins kl. 06.12 hinn 9. júlí 1956, sett hann á sjóuppdrátt og markað út frá honum stað togarans á sama tíma, og reyndist staður togarans um 1.3 sm fyrir innan fiskveiðitakmörkin. Þá hefur skólastjórinn markað á sjóuppdráttinn stað dufls þess, sem varðskipið setti út í kjalfari togarans